

HALMA
THE EUROPEAN
NETWORK OF LITERARY
CENTRES

Flavio Soriga

Kočka (Gatto)

Short Story

Přeložil: Ivo Krobot jr.

From: L'amore a Londra e in altri luoghi. Milano: Bompiani, 2009

A když se kočka objevila poprvé, přišla za ním, mňoukala a mňoukala a drábky škrábala na dveře vedoucí na zahradu, a když jí chlapec otevřel, začala se mu třít o nohy a najednou mňoukala tiššeji, a předla a krmila se zbytky žrádla a pak se schoulila pod stůl: tichá, šťastná a vděčná.

Byla půlka srpna a chlapec byl sám v bytě, a do města stále přijížděli turisté a na plážích se určitě všichni ohromně bavili, a to i díky pěknému počasí a křišťálově čistému azurovému moři, krásnějšímu než kdy jindy; chlapec byl sám a musel brzo vstávat, jelikož měl spousta práce, a kočka se pomalu stala jeho kamarádkou a spřízněnou duší a její předení něžným vyznáním tajné milenky.

“Kočko,” řekl jí chlapec toho rána, „dnes mám narozeniny,” ale zvíře se raději vrhlo na krokety a neodpovědělo mu, možná bylo “moderní” a nepřikládalo výročím žádnou váhu. “Kočko,” řekl jí znovu chlapec a pohladil ji po hlavičce, „dnes mám narozeniny a jsem sám; koupím dort a společně ho sníme, a snad, jestli se k tomu odhodlám, pozvu na večeři Milu; třeba se mi podaří sehnat a připravit čerstvou rybu, třeba se všichni opijeme a něco si zakouříme a budeme poslouchat Paola Conteho a prosit, ať léto nikdy neskončí, ale samota ano, ta ať skončí co nejdřív.“

A jak chlapec mluvil, kočka mu s nastraženými ušima naslouchala a s tím, co říkal, v duchu souhlasila, a pak rychle přestala žrát, aby se mu mohla svým huňatým hřbetem otřít o nohy, a když chlapec zapnul televizi, usmyslila si, že by bylo krásné toho dvacetiletého kluka něčím obdarovat. “Udělám mu pomyšlení,” řekla si pro sebe kočka, která občas používala výrazy z televizních seriálů.

Snažila se přijít na to, jaký nejlepší dárek by mu mohla věnovat, pět minut usilovně přemýšlela, pak usnula, což se jí stávalo často, a upadla do snění, a zdálo se jí o pláži z jemného písku a o zapálených pochodních na pobřeží omývaném mořem a o překrásné mulatce objímající svého hosta, kterému říkala Lásko, a o hejnech ryb létajících ke skaliskům; a o tom, jak ona, kočka, nelitostná a velmi hbitá, chňapá přímo ze vzduchu jednu rybku po druhé a požívá je přímo tam, mezi špičatými útesy a cákanci vln, za doprovodu Boba Marleye zpívajícího o tom, že je možné vystačit si s málem, a přitom se mít dobře.

A zdálo se jí o smrkovém lese a tak obrovitých a vysokých dubech, že z nich šel strach, a o podivných stvořeních poskakujících v lese, pobrukujících si čarodějnické a strašidelné říkanky a živořících ve vykotlaných kmenech, a o podivných stvořeních s ještěrčíma očima a malýma rukama se zašpičatěnými prsty; tato fascinující stvoření ji ve snu obšťastňovala roztodivnými slovy a tanci, hrála na flašinet jenom pro ni, a ten sen byl sladký a sladká byla i ta hudba, a kočka by si přála, aby se nikdy neprobudila, aby už navždy žila tam v lesích mezi obrovskými stromy a krmila se polévkou z listů nashromážděných příšerkami s démonickým očima, a aby s lehkostí skákala z větve na větev, a aby přesvědčila dotyčného osamocенého chlapce, aby se tam za ní ze svého bytu přestěhoval: vykotlaný pařez byl pro něj jako dělaný, a všichni dohromady by mohli být přáteli, a večer si u ohně vyprávět příběhy, a při tom poslouchat elfy hrající na harfu a prozpěvující o tom, že je možné vystačit si s málem, a přitom se mít dobře.

Kočka spala a snila a chlapec odešel, dveře nechal otevřené, aby se mohla jeho kamarádka jít vyčůrat do zahrady, kdyby chtěla; chlapec odešel, aby se ve městě poohlédl po obchodě se svíčkami, prošel mnoho ulic, ze čtvrti nad městem sestoupil až k přístavu, procházel úzkými uličkami a alejami se stromořadími, šel skoro hodinu, o samotě a v tichosti, v teplém pozdním odpoledni, dokud nenašel obchůdek, který nikdy neviděl a ve kterém se dalo koupit přesně to, co hledal, a jenom to: narozeninové svíčky všech tvarů.

Majitel, starý pán, měl bílé oči, a vlasy a vousy stejné barvy, a pozdravil chlapce a zeptal se ho, pro koho jsou svíčky, které hledá, a když se dozvěděl, že má chlapec narozeniny, řekl tím svým chraplavým hlasem starce, co viděl všechno, ale ne dost: „Dobře!“ a zeptal se ho: „A s kým strávíš tenhle výjimečný den?“ a chlapec se div neurazil, „proč se mě na něco takového ptá člověk, kterého jsem nikdy neviděl? Kam tím míří?“ zamyslel se, „já chci jenom svíčky,“ řekl starci, ale ten dělal, jako že neslyší, usmál se, pohladil si vous a řekl: „Tak já ti to tedy vysvětlím, chlapče můj, dobře poslouchej, tady uvnitř jsou svíčky všech typů, tvarů a barev, svíčky pro toho, kdo slaví narozeniny o samotě, i pro toho, kdo je slaví s krásnou manželkou; pro toho, kdo má víc jak dvě děti a už je znužený, že je vůbec má, i pro toho, kdo by jich chtěl mít pět a nemá ani jedno; jsou tu taky zkroucené svíčky pro toho, kdo nad vším reptá, i hlad'ouneké svíčky pro toho, kdo o nic nepečuje; azurově modré svíčky pro námořníky, i rudé jako oheň pro nevěrné milence, a bílé pro zestárlé kněze, i růžové pro

roztomilé děti, a dvojité pro toho, kdo miluje a potom nenávidí, i trojité pro toho, kdo miluje dvě ženy, a dlouhatánské pro toho, kdo stále sní, i mrňavé pro toho, kdo je šťastný i s málem, a pak tady ještě mám vonné látky příjemného i nepříjemného oděru, chlapče můj, a já nevím, jestli máš čas, aby sis ke všem přičuchnul.“

„Můžu se posadit?“ zeptal se chlapec, posadil se na zem, zády se opřel o zeď; stařec obešel prodejní pult a usadil se vedle něj, „co se děje, synku?“ zeptal se a z kapsy vytáhl fajfku vonící tabákem a kávou a naplnil ji; „Dáš si?“ zeptal se chlapce; ten odpověděl ne.

„Píšu příběhy, ale všechny jsou smutné,“ řekl chlapec a přitom hleděl starci do hlubokých očí, „žiju příběhy, které jsem nezažil, a mluvím s toulavými kočkami;“ „a tvůj otec, a tvoje matka?“ zeptal se starý muž, „a tvoje snoubenka?“, ale chlapec o tomhle mluvit nechtěl, když si toho stařec všiml, objal ho silně kolem ramen, „pojď sem,“ řekl, „teď už vím, jaké svíčky potřebuješ.“

Přichystal balíček, s velkorysým úsměvem mu ho předal a pozdravil ho úklonem a přáním v jazyce, který se chlapci nepodařilo rozluštit; mladík se vydal zpátky na cestu a myslel na Milu a ne její černočerné oči; když vešel do bytu, našel kočku, jak tře packami o zeď, polštářky namočené v červeném laku; a opravdu, to co vytvořila, připomínalo kresbu: šla vidět pláž, palmy, dřevěný stůl; kočka se vydala naproti svému novému pánu a spokojeně předla.

Pak se na zahradě náhle setmělo a zazvonil zvonek, a Mila přišla oblečená jako k moři, v blankytně modrém *pareu* a v tílku čokoládové barvy, „pěkné narozeniny,“ řekla chlapci, „cítla jsem vůni svíček a s přivřenýma očima jsem se za nimi vydala,“ „ještě je ale musím zapálit,“ řekl on a hledal odvahu políbit ji na tvář, taky ona ho políbila, pak se společně obrátili a co neviděli: na stole hořelo silným plamenem sedm svíček všech barev: bílá, nejhezčí ze všech, voněla starým dřevem obydleným skřítky; zelená, dlouhá a teňounká, byla provoněná láskou slunečních dní; černá, se stříbřitými odlesky, měla vůni dubnových lučních květin; obyčejná, podivného tvaru, voněla skořicí a zeleným čajem; smaragdová, žilkovaná jaspisem, nesla vůni zlíbaných vlasů; široká, z vosího medu, voněla pepřem a zmoklou půdou; poslední v řadě, malá a tmavá, byla dárkem od starého vousáče: voněla

jako jeho kamarádka kočka, když se poprvé objevila, jako nevěrná milenka s náměsíčnými očima, jako letní dny strávené psaním příběhů, jako tichost domova, kde se naslouchá vyprávěním, jako život, co běží a očarovává člověka hlubokým smutkem, jako srpnové narozeniny a vyčerpávající odpoledne, jako štěstí, co propukne znenadání, jako překrásný večírek s dortem a ženou; těch sedm svíček znamenalo, že je možné vystačit si s málem, a přitom se mít dobře.

Přeložil Ivo Krobot jr.

Povídku Gatto (Kočka) vydalo pod názvem Candele (Svíčky) v rámci publikace L'amore a Londra e in altri luoghi (Láska v Londýně a na dalších místech) v roce 2009 nakladatelství Bompiani v Bergamu.

This sample translation was prepared on occasion of the HALMA grant of the author **Flavio Soriga** and his stay at the Arts Institute in Prague in June 2010.

The HALMA grant for Flavio Soriga was made possible by funding of the European Commission.

The original text was translated by **Ivo Krobot** from Italian into Czech.

